

Μά σάν ἦρθαι, εἶχες φύγει.
Ὡστόσον φορέσει τὸ φουστάνι μου
πέρασε ὁ χρόνος τῆς σιμῆξης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΑΛΣΑΜΗ

Δυὸ ποιήματα

1

Ἐκλαψα ὅταν διάβασα τὰ γραφόμενά σου
Μιά θυσία ἢ ζωή, ἢ ἀγάπη, ἢ ὑπαρξή
Μιά ἀδιάκοπη προσφορά.
Καὶ σὺ μόνος, ξεχασμένος παλεύεις τὸν ἐ-
γωϊσμό σου.
Παλεύεις νὰ διώξεις μακριὰ ἐφηβικά χρόνια.
Παλεύεις μὲ τὴν θάλασσα, τὸν ἥλιο, τὴν ἀ-
γάπη.
Παλεύεις τὸν Θεό σου.

2

Ἄφησα τὰ δάκρυα στὸ χαρτί
Ἔτσι ψυχρά, μελανιά, ἄψυχα στίγματα
δὲν ἤθελα νὰ τὰ ξέροι κανεὶς
δὲν ἤθελα νὰ τὰ ξέρω οὔτε κι ἐγὼ
Τάξερε μόνο τὸ χέρι πού τὰ ζωγράφιζε.

ΤΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΑΤΟΣ

Δυὸ ποιήματα

1

Δὲν ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς πῶ.
Φεύγω γιὰ νὰ δῶ τὰ μάτια μου
καὶ νὰ μιλήσω στὸ στόμα μου
σὲ μιὰ ἀπ' εὐθείας φανέρωση
δίχως καθρέφτες καὶ λήμνες
καὶ μαγνητόφωνα καὶ φαράγγια.

Ἄλυσόδρεσα τὰ πράγματα μὲ μένα
—καὶ πιθανῶς νὰ πρόκειται γιὰ πρόνοια
ὥστε ἔκπρωτος καὶ ἐξόριστος πάντοτε νὰ μεί-
νω—
γιὰ νὰ θωρῶ τὸν ἐαυτό μου μέσα στ' ἄψυχα
καὶ νὰ θορνῶ γιὰ τότε πού ἦτανε δικός μου.
Ὁ νόστος μὲ κατέλαβε καὶ ἀναχωρῶ.

Δὲν πάω ν' ἀσκητέψω.
Μόνο πού τὸ φαί μου καὶ οἱ ὁρμές μου
δὲ θάναι αὐτὰ πού θὰ μὲ προσδιορίζουν.

2

Μεταμορφωθήκαμε σὲ ἐλάφια
Στὸ κεφάλι μας φύτρωσε ἓνα δάσος
Ξάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ φεγγάρι
ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα.
Σεγελιόμαστε.
Κάθε βραδυνὰ σκύβουμε στὴ θάλασσα
—τὰ βράδια ἔχουν εἰκοσιτέσσαρες ὥρες—
γιὰ νὰ πιῶμε τὸ φεγγάρι
καὶ νὰ ξεδιψάσουμε.
Πίνουμε ἀλάτι.

ΒΑΛΥ ΛΙΟΛΙΟΥ

Ὅχτῳ ποιήματα

1

Ἔγινε ὁ ἄνθρωπος ἓνα μὲ τὴν πέτρα
καὶ ὁ ἥλιος τύραννος.

2

Μοιράστηκε ὁ γλᾶρος
τὴν ὁμορφιά μὲ τὸ κύμα.

3

Φοβᾶμαι τοὺς πού μὲ καταλαβαίνουν,
μού ξερρίζουν τὴν ψυχή.

4

Βήματα στὸ λιθόστρωτο
καὶ χτύποι τῆς καρδιάς.

5

Μέσα στῆς νύχτας τὸ βαρύ,
κι ἂν εἶναι κοινονόβια
κι ἂν εἶναι ἀηδονόπουλο,
ὁ' ἀκουστεῖ τὸ ἴδιο,
σὰ μιὰ πνοὴ ζωῆς
σὰ φύσημα τ' ἀγέρα,
μέσα στὸν τάφο τὸ βαθύ,
τὶ καὶ ἂν φνισήξει σὺν παιδί
τὶ καὶ ἂν τῇ γῇ συνθέμελα
μουγγὰ ταρακουνήσει.

6

Ἄνεμος πού θροῖζει ἀνάμεσα στὶς πέτρες
σάν τῇ ζωῇ πού κυλᾷ στὶς δυσκολίες σας.

7

Μικρὴ καὶ ἀπλὴ
μεγάλη καὶ δλόκληρη.

8

Οἱ λέξεις εἰν' εὐκόλες
σάν τίς σταγόνες τῆς βροχῆς
εἶναι καθαρίες
σάν τὸν οὐρανὸ
καὶ ἀλμυρὸς
σάν τὰ δάκρυά μας.

ΛΕΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

«ΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕ ΣΤΗΝ
ΓΗ...» (ἀπόσπασμα)

Κατέβηκε ὁ ἥλιος στὴν γῆ.
Σεργιάνισε μισόγυμνος στὴν ξερμὴ ἀκρογιαλιά,
μιλώντας μὲ τοὺς καμμένους γλάρους,
τὸ ἄπνοο νερό.
Κορόνα στῶν πουλιῶν τὰ χρανὰ
ἢ κόκκινη ματιά του.
Ἀπληστα τὰ χεῖλη ρούφηξαν τῆς λίμνης
τὴν χρυσάλλινη νερένια ζωή.
Λαβωμένος τραβήχθηκε βογγώντας ὁ ἀγέρας
ἀπ' τὴν πύρρινη ἀνασεμιά του.